

[Statsministeren.]

kan acceptere denne dagsorden. Vi kan godt acceptere den formulering, som taler om en langsigtet politik, en holdbar økonomisk politik, for det er akkurat, hvad vi også vil, og hvad vi ønsker. Vi kan også acceptere, hvad man kan lægge i ordene om et bredt samarbejde, for det har vi givet klart udtryk for igen og igen at vi ville arbejde for, og jeg mener også vi har arbejdet alvorligt for det.

Man kunne spørge forslagsstillerne, som stiller en dagsorden, hvori de taler om et bredt samarbejde, om man tror, det bliver nemmere ved et sådant dagsordensforslag, om det er en klimaforbedring, man tilsigter. Man kan også spørge, om man tror, at den regeringskrise, som man her lægger op til og ønsker at få, vil gøre Danmarks situation bedre, lettere både indadtil og udadtil.

Det, jeg kort ville sige, er altså, at regeringen ikke kan acceptere denne dagsorden, og hvis den bliver vedtaget, vil det naturligvis føre til, at regeringen træder tilbage.

Må jeg videre sige, at den gruppe, som går ind for denne dagsorden, så vidt jeg kan lytte mig til efter hvad der er blevet sagt herfra, ikke er nogen klar og helstøbt gruppe. Det er socialdemokratiet, det er det radikale venstre, det er socialistisk folkeparti, det er kommunisterne og det er venstresocialisterne. Hertil kommer, at centrum-demokraterne og ét medlem af den konservative gruppe har tillkendegivet, at de ikke vil stemme imod dagsordenen. Hvad holder denne gruppe af partier sammen? Det er SF, som siger, at de for enhver pris og på enhver måde er imod regeringen, og som nok vil stemme for en flertalsregering, men de regner ikke med det og håber det heller ikke. Det er samtidig et radikalt venstre, der på én gang vil regeringen til livs og samtidig mener, der i fremtiden skal være en regering, der omfatter venstre. Det er kommunisterne, der klart siger, at det vigtigste er at komme af med regeringen; man opstiller ikke noget særlig konkret mål for, hvad der så skal ske bagefter, men i hvert fald siger man: én ting må ikke ske, nemlig at der dannes en regering, der består af socialdemokratiet og venstre. Det mener de radikale til gengæld alvorligt. Ja, og så er det venstresocialisterne, som siger, at denne radikale alvorlige mening er en helt privat op-

fattelse, som man ikke kan regne med i forbindelse med denne dagsorden.

Det er endelig et socialdemokrati, som er imod besparelser på finansloven, hvad de klart har sagt ved at kalde dem for asociale nedskæringer, hvad de efter min bedste overbevisning ikke er. Det er de besparelser, som 5 partier er enige om, og blandt dem det radikale venstre, som står fast på, at disse besparelser er nødvendige.

Jeg synes, jeg har ret til at konstatere, at den gruppe af partier, som nu foreslår folketinget at vedtage denne dagsorden, ikke er nogen enig gruppe. Der er ét fælles punkt. Man ønsker at komme regeringen til livs, og det må vi jo tage til efterretning. Jeg tror, man ud af dagsordenen kan læse — det tror jeg også offentligheden kan læse — noget om de vanskelige vilkår, hvorunder folketinget må gøre sit arbejde. Derfor vil jeg sige til sidst, at denne dagsorden, hvis den vedtages, efter min opfattelse ikke vil løse noget problem, men måske snarere skabe nye.

Formanden:

Vi går derefter over til en tredje omgang, hvor forskellige har bedt om ordet. Jeg finder det rigtigst, at man tager det i den sædvanlige rækkefølge.

Kjeld Olesen (S):

Vi hørte for nogen tid siden nogle meget hjertegribende betragtninger om, at det, det nu gælder om, det er, at arbejdet skal gøres. Det, jeg her tænker på, var det, vi skulle høre hr. Glistrup udbrede sig om fra denne talerstol.

Jeg har en meget stærk fornemmelse af, hvorfor hr. Glistrup siger, som han siger. Jeg tror nemlig, at det ude omkring i befolkningen — det møder man jo hver dag — er et almindeligt samtaleemne og et almindeligt ønske, at vi herinde i folketinget snart skulle se at finde ud af tingene. Det, man så oplever, er, at hr. Glistrup — må jeg indrømme, vældig talentfuldt — spiller på et sådant ønske ude i befolkningen.

Jeg vil gerne sige, så det ikke kan misforstås, at socialdemokratiet ønsker også, at der snart bliver taget fat, ønsker også, at vi snart kommer igennem med helt konkrete foranstaltninger imod den arbejdsløshed, vi har. Det, som hr. Glistrup antyder, ja, mere end antyder, det er, at det, vi diskuterer, er